

Examen VWO

2016

tijdvak 1
donderdag 12 mei
13.30-16.30 uur

Nederlands

Dit examen bestaat uit 36 vragen.

Voor dit examen zijn maximaal 66 punten te behalen.

Voor elk vraagnummer staat hoeveel punten met een goed antwoord behaald kunnen worden.

Beantwoord de vragen in correct Nederlands.

Geef niet meer antwoorden (zinnen, redenen, voorbeelden e.d.) dan er worden gevraagd. Als er bijvoorbeeld één zin wordt gevraagd en je antwoordt met meer dan één zin, wordt alleen de eerste zin in de beoordeling meegeteld.

De prijs van werk

(1) Er is iets goed fout met de Nederlandse arbeidsmarkt. Inmiddels heeft een op de acht werknemers een burn-out. De helft van alle Nederlanders zegt het te druk te hebben. Het meeste ziekteverzuim is een gevolg van stress, depressie of overspannenheid. Meer dan de helft van alle depressieve werknemers noemt zijn werk als belangrijkste oorzaak voor de depressie.

(2) Daar wordt van alles aan gedaan. Nergens in Europa zijn immers meer psychologen per hoofd van de bevolking. Nergens gaan zo veel mensen naar de psycholoog of psychiater, zónder dat een psychische stoornis is vastgesteld. Tussen 1996 en 2011 steeg het gebruik van antidepressiva met maar liefst 230 procent.

Depressies komen steeds minder vaak voort uit jeugd- of relatieproblemen en steeds vaker uit problemen op het werk of ontslag. De arbeidsmarkt levert steeds meer zieke mensen af.

(3) We hebben het drukker dan ooit want we moeten steeds flexibeler zijn, thuis en op het werk. Op papier heeft de Nederlander misschien een korte werkweek, maar sinds de jaren tachtig zijn we alleen maar drukker geworden met werk, overwerk, zorg en opleiding. Waren we hier in 1985 nog 43,6 uur per week aan kwijt, in 2005 was dat al 48,6 uur. De stijging zat voor het grootste deel in de categorie 'werk'. Sinds in 2008 de crisis uitbrak, zegt ruim de helft van de werknemers nog meer stress te ervaren. De manier waarop we onze uren maken, is namelijk veranderd.

De arbeidsmarkt wordt steeds flexibeler. Flexibilisering maakt dat werknemers steeds meer met elkaar moeten concurreren, of ze nu een vaste of tijdelijke baan hebben. Flexibel zijn betekent: voortdurend aan 'je eigen merk' schaven en maximaal wendbaar zijn. Volgens arbeidspsychologen worden overspannenheid en depressiviteit vooral veroorzaakt door de daaruit voortvloeiende baanonzekerheid, werkdruk, informatie-overload en onbalans tussen werk en privé.

(4) De explosie van stress en depressie is indirect een gevolg van de manier waarop we onze samenleving en arbeidsmarkt hebben ingericht. Het is het resultaat van beleidskeuzes die op dit moment verder worden doorgezet. De verkiezingscampagne in 2012 ging over Europa, de zorg en de crisis. De arbeidsmarkt werd weinig genoemd. In de formatie is men akkoord gegaan met de aantasting van het ontslagrecht en bekorting van de werkloosheidsuitkering, schijnbaar niet met al te grote moeite.

(5) Eigenlijk is dat vreemd. Sinds de crisis wordt er gepleit voor méér regelgeving: voor banken, zorginstellingen, verzekeraars, woningbouwcorporaties en andere instellingen. Maar als het over de arbeidsmarkt gaat, dan lijkt iedere regel er juist een te veel geworden. 'Baanzekerheid' en 'arbeidstijdverkortung' komen nauwelijks meer voor in het Haagse woordenboek. Het ontslagrecht wordt stap voor stap aangepast. Er gaan

zelfs stemmen op om de werkweek te
85 verlengen.

(6) Natuurlijk, er is wel verzet. De
gedecimeerde vakbeweging roept
eens wat. En onlangs stuurden
zestien hoogleraren in de rechten
90 een brandbrief naar Den Haag. De
Nederlandse arbeidsmarkt is al zeer
flexibel, schreven ze. En dat de ver-
soepeling van het ontslagrecht tot
meer werkgelegenheid zou leiden, is
95 nooit bewezen. Ook de concurrentie-
positie wordt er niet mee bevorderd.
De arbeidsproductiviteit gaat immers
omlaag doordat werknemers zichzelf
meer moeten profileren, waardoor zij
100 minder op het belang van het bedrijf
zijn gericht. Bezwaren als deze zijn
aan dovemansoren gericht. Alternat-
ieven – loonmatiging, minder con-
sumptie en meer vrije tijd – worden
105 nauwelijks overwogen.

(7) De argumenten van de voorstan-
ders zijn steevast economisch. De
Nederlandse markt is in vergelijking
met buitenlandse markten al veel
110 flexibeler. Flexibilisering zou de
arbeidsmarkt 'beter laten functione-
ren' en voor 'meer dynamiek' zorgen.
Langer werken zou bovendien de
'houdbaarheid van de verzorgings-
staat' garanderen.
115

(8) De belangrijkste vraag wordt
ondertussen nauwelijks gesteld. Die
gaat niet over de economische, maar
over de maatschappelijke – zeg
120 gerust geestelijke – gevolgen van
deze politieke keuzes. De tijd voor
hobby's, muziek, vrienden, familie,
kunst, cultuur en sport slinkt in rap
tempo. Nederlanders besteden
125 steeds minder tijd aan huisgenoten,
vrienden en familie. Niet alleen heb-
ben we het drukker, het onderscheid
tussen werk en vrije tijd vervaagt. Als
'manager van je eigen leven' ben je
130 in principe altijd aan het werk, daar-

mee geholpen door je *smartphone*.
En alsof dat nog niet genoeg is, heeft
de flexibele mens – of deze nu in
tijdelijke of vaste dienst is – minder
135 het gevoel een zinvol onderdeel van
een gemeenschap te zijn. Kerk,
vereniging, partij en vakbond zijn al
langer op hun retour. Nu brokkelt ook
de laatste zuil van zekerheid, ons
140 werk, in rap tempo af. Het gaat –
kortom – slecht met het 'ons' in
Nederland.

(9) Aan deze maatschappelijke
teloorgang ligt een hardnekkig mens-
145 beeld ten grondslag. In dit mens-
beeld worden zowel studenten als
werknemers, flex én vast, tot 'mense-
lijke grondstof' gereduceerd: econo-
mische eenheden die zo efficiënt
150 mogelijk moeten worden ingezet. De
woordkeuze van politici, economen
en human-resourcesmanagers is
veelzeggend. Werknemers zouden
'concurrerende' wezens zijn. Om
155 zichzelf als 'menselijk kapitaal' te
kunnen verkopen op de 'arbeids-
markt' moeten ze in zichzelf 'investe-
ren'. In de 'kenniseconomie' zorgt
'een leven lang leren' ervoor dat zij
160 hun 'concurrentiekracht' behouden.
De immer concurrerende werknemer
moet daar wel zijn best voor doen.
'Wie dat niet doet, moet op de blaren
zitten'. Mislukken is een kwestie van
165 'eigen verantwoordelijkheid' gewor-
den.

(10) Voorlopig zal de trend van har-
der, flexibeler en prestatiegerichter
werken dan ook niet worden gekeerd.
170 Rechts wil het, links slikt het. Zelfs de
belangrijkste graadmeter van de toe-
komst, het onderwijs, wordt verder
ten dienste gesteld van de arbeids-
markt. 'Nutteloze' vakken als ge-
175 schiedenis, kunst, aardrijkskunde en
literatuur zullen nog meer op de
achtergrond geraken. CKV (culturele

en kunstzinnige vorming) moet nu al
wijken voor de 'kernvakken'. Aan de
180 universiteit krijgen alleen de top-
sectoren die geld opleveren extra
subsidie. Het sleutelwoord is
innovatie – een eufemisme voor
wetenschap die geld oplevert.
185 **(11)** Studenten gaan meer lenen met
het argument dat studeren een
'investering in jezelf' is. De onder-
liggende boodschap luidt: doe geen
pretstudie maar een 'nuttige' oplei-
190 ding waarvan de investering ren-
deert. Studeren moet bovendien
steeds sneller, waardoor een record-
aantal overspannen studenten bij de
psycholoog loopt.
195 **(12)** Het onderricht van de werkne-
mer richt zich nu ook op de persoon
zelf, op zijn assertiviteit, de mate
waarin hij een 'teamspeler' is en
bovenal zijn flexibiliteit. Werknemers
200 worden niet alleen in hun functie
beoordeeld, hun hele persoonlijkheid
moet de toets der kritiek doorstaan.
Werken en leren zijn in de kennis-
economie onlosmakelijk met elkaar
205 verbonden. Flexibiliteit is nu een
deugd op zich, voor zowel vaste als
tijdelijke werknemers. We moeten
ook 'in ons hoofd' flexibel worden.
Maar de werknemer die tot 'levens-
210 lang leren' is veroordeeld, is niet
onderhevig aan permanente ver-
wondering. Hij lijdt aan chronische
kennisstress.
(13) Uiteindelijk is er slechts één kink
215 in de kabel: we willen helemaal geen
hogere werkdruk. We willen niet
harder werken. Uit iedere arbeids-
enquête blijkt dat we juist minder
willen werken. Desnoods voor een
220 lager salaris. Zowel mannen als
vrouwen geven de voorkeur aan een
deeltijdbaan van tussen de 20 en 34
uur per week. Vrijwel alle werkne-
mers verkiezen baanzekerheid boven

225 een hoger inkomen, meer vrijheid of
een bijscholingstraject – zeker sinds
de crisis is uitgebroken. Ontslagen
vijftigers hebben geen behoefte aan
een leven lang leren als er toch geen
230 baan in het verschiet ligt. De helft
van het aantal kleine zelfstandigen
geeft er na drie jaar de brui aan.
(14) Natuurlijk, er zijn best werkne-
mers die van baan willen veranderen.
235 Dan zijn ze op zoek naar 'een nieuwe
uitdaging' of willen ze gewoon meer
geld verdienen. Een nieuwe baan
mag in de optiek van de werknemers
echter niet ten koste gaan van hun
240 baanzekerheid. 'Het gaat niet om
baanzekerheid, het gaat om werk-
zekerheid', haasten werkgevers zich
daarbij aan te tekenen. Werknemers
zouden zich volgens hen niet zo druk
245 moeten maken over hun contract, ze
moeten er gewoon voor zorgen dat
ze aantrekkelijk blijven voor werkge-
vers. Maar dat is een wereld van
verschil: baanzekerheid is een recht,
250 werkzekerheid een gunst.
(15) Voor eenieder met succes is dit
mensbeeld zo gek nog niet. Voor
zolang het duurt, mogen de succes-
vollen zich op de borst kloppen.
255 Succes is dan hun eigen keuze. Voor
veel lageropgeleiden, minderheden,
ouderen, jongeren, alleenstaande
moeders, arbeidsongeschikten en
werklozen is het flexibele mensbeeld
260 een ramp. Met werkzekerheid beta-
len ze hun rekeningen niet. En daar
mogen ze alleen zichzelf de schuld
van geven.
(16) Het grootste verlies wordt door
265 ons allemaal geleden. Nederlanders
zijn jaar in jaar uit, al zo'n drie decen-
nia achter elkaar, minder in staat van
'het goede leven' te genieten. Na-
tuurlijk maakt werk daar een belang-
270 rijk onderdeel van uit. Maar minder
vrije tijd en minder zekerheid beteke-

nen minder verwondering, minder zorg voor elkaar, minder vriendschap, minder saamhorigheid en

275 minder genieten. Dat is geen kwestie van 'eigen verantwoordelijkheid'. Het is het resultaat van politieke keuzes.

naar: Rutger Bregman

uit: de Volkskrant, 24 november 2012

Rutger Bregman (1988) is een Nederlands geschiedkundige en publicist.

Tekst 1 De prijs van werk

De inleiding van de tekst 'De prijs van werk' bestaat uit alinea 1 en 2.

Na deze inleiding kan de tekst 'De prijs van werk' in vier achtereenvolgende delen worden onderverdeeld:

deel 1: Werkdruk en arbeid

deel 2: Werkdruk en politiek

deel 3: Werkdruk en samenleving

deel 4: Werk als individuele keuze

1p 1 Bij welke alinea begint deel 3, 'Werkdruk en samenleving'?

1p 2 Bij welke alinea begint deel 4, 'Werk als individuele keuze'?

In alinea 5 staan enkele inhoudelijke tegenstellingen centraal.

2p 3 Noem twee van deze inhoudelijke tegenstellingen.

Een schrijver kan gebruikmaken van stijlmiddelen om zijn mening overtuigender weer te geven.

1p 4 Citeer uit het tekstgedeelte van de alinea's 4 tot en met 6 een zin die duidelijk ironisch bedoeld is.

"Het gaat – kortom – slecht met het 'ons' in Nederland." (regels 140-142)

1p 5 Wat wordt bedoeld met "het 'ons'"?

In de tekst wordt gesteld dat de rechten van werknemers worden aangetast. Dit gebeurde "schijnbaar niet met al te grote moeite." (regels 70-71)

1p 6 Citeer een zinsnede uit de alinea's 7 tot en met 11 waarin dit "schijnbaar niet met al te grote moeite" op een andere manier wordt verwoord.

- 4p 7 Alinea 14 zou gelezen kunnen worden als een zelfstandige redenering. Benoem de verschillende onderdelen van deze redenering. Neem daartoe de eerste en de derde kolom van onderstaand schema over en vul die verder in. Kies daarbij uit de volgende termen: conclusie, constatering, hypothese, oorzaak, precisering, stelling, tegenwerping, voorbeeld, voorwaarde, uitwerking.

Kolom 1	Kolom 2	Kolom 3
zin 1	Natuurlijk, er zijn best werknemers die van baan willen veranderen.	
zin 2	Dan zijn ze op zoek naar 'een nieuwe uitdaging' of willen ze gewoon meer geld verdienen.	
zin 3	Een nieuwe baan mag in de optiek van de werknemers echter niet ten koste gaan van hun baanzekerheid.	
zin 4	'Het gaat niet om baanzekerheid, het gaat om werkzekerheid', haasten werkgevers zich daarbij aan te tekenen.	< al gegeven > Tegenwerping
zin 5	Werknemers zouden zich volgens hen niet zo druk moeten maken over hun contract, ze moeten er gewoon voor zorgen dat ze aantrekkelijk blijven voor werkgevers.	
zin 6	Maar dat is een wereld van verschil: baanzekerheid is een recht, werkzekerheid een gunst.	

- 1p 8 Welke functie heeft alinea 15 ten opzichte van het tekstgedeelte dat bestaat uit de alinea's 13 en 14?
- A afweging
 - B samenvatting
 - C voorbeeld
 - D weerlegging

In alinea 9 wordt een mensbeeld geschetst dat volgens de tekst ten grondslag ligt aan de huidige maatschappelijke situatie.

- 1p 9 Welke negatieve consequentie heeft dit mensbeeld, gelet op alinea 9 en 15? Geef antwoord in een of meer volledige zinnen en gebruik voor je antwoord niet meer dan 20 woorden.

In de tekst wordt de verantwoordelijkheid voor het overmatige ziekteverzuim impliciet bij bepaalde groeperingen gelegd.

- 1p 10 Wie heeft volgens de tekst deze verantwoordelijkheid voor het overmatige ziekteverzuim?
- A de vakbeweging en wetenschappers die de ontwikkelingen geen tegengas bieden
 - B de volksvertegenwoordigers die de maatschappij vormen met hun besluiten
 - C de werkgevers die de werknemers in toenemende mate aanzetten tot flexibel werken
 - D de werknemers zelf die het druk hebben met de combinatie werk, zorg en studie

In de tekst wordt met regelmaat gebruikgemaakt van argumentatie.

- 1p 11 Van welk type argumentatie wordt voornamelijk gebruikgemaakt? van argumentatie op basis van
- A gezag
 - B kenmerk
 - C oorzaak en gevolg
 - D overeenkomst en vergelijking
 - E voorbeelden

- 1p 12 Met welke zin wordt het doel van de tekst 'De prijs van werk' het best omschreven?

De tekst is ervoor bedoeld

- A aan de lezer duidelijk te maken dat de politiek het toelaat dat er te hoge eisen aan werknemers worden gesteld en dat alleen de werknemers zelf daar verandering in kunnen brengen.
- B aan de lezer uiteen te zetten hoe de eisen vanuit de arbeidsmarkt veranderd zijn en de lezer ervan te overtuigen dat deze veranderingen een negatieve invloed op de maatschappij hebben.
- C de lezer duidelijk te maken welke mechanismen gezamenlijk de arbeidsmarkt beïnvloeden en de lezer ervan te overtuigen dat alleen een goede voorbereiding tot betere individuele kansen leidt.
- D de lezer te informeren over de veranderingen op de arbeidsmarkt en in de maatschappij en de lezer ertoe aan te zetten meer eigen verantwoordelijkheid voor de maatschappelijke positie te nemen.

- 3p 13 Welke drie van onderstaande zinnen zijn inhoudelijk gezien juist volgens de tekst 'De prijs van werk'? Noteer de nummers van deze zinnen.
- 1 'Baanzekerheid' en 'arbeidstijdverkorting' komen nauwelijks meer voor in het Haagse woordenboek.
 - 2 Bewust kiezen politici het mensbeeld van de flexibele mens als basis voor hun beleidskeuzes.
 - 3 De huidige flexibilisering van de arbeidsmarkt is inhoudelijk niet verdedigbaar.
 - 4 De laatste jaren ervaren mensen veel meer stress door hun werk.
 - 5 Politieke problemen leiden tot problemen op de arbeidsmarkt.
 - 6 Wetenschap moet geld opleveren.
- 3p 14 Welke drie van onderstaande zinnen bevatten zo belangrijke informatie dat ze zeker in een samenvatting van de tekst 'De prijs van werk' zouden moeten worden opgenomen? Noteer de nummers van deze zinnen.
- 1 De eisen die de arbeidsmarkt tegenwoordig stelt, zijn een gevolg van politieke keuzes.
 - 2 De Nederlandse arbeidsmarkt kent volgens een aantal hoogleraren al erg veel flexibiliteit.
 - 3 Men had vroeger meer tijd voor activiteiten in de privésfeer.
 - 4 Problemen zoals toenemend ziekteverzuim worden op een verkeerde manier aangepakt.
 - 5 Sinds in 2008 de crisis uitbrak, zegt ruim de helft van de werknemers nog meer werkdruk te ervaren.
 - 6 Studenten zijn tegenwoordig meer bereid een hoge studielening af te sluiten.
 - 7 Tegenwoordig leidt de arbeidsmarkt tot kansongelijkheid en stress bij werknemers.

tekstfragment 1

Voor minister-president Rutte is het onvermijdelijk dat we zekerheden opgeven. "Dé manier om kwijt te raken wat we hebben, is vast te houden aan wat we hebben", sprak hij in zijn H.J. Schoo-lezing. Daar zit een kern van waarheid in. Maar de boodschap zou veel beter te verteren zijn als je niet zou voelen dat het steeds dezelfde mensen zijn die profiteren van "het opgeven van zekerheden", terwijl anderen het nakijken hebben. Hoger opgeleiden, de commerciële jongens, de mensen die slim door het systeem weten te manoeuvreren, gaan erop vooruit en de rest heeft het nakijken. Volgens een recente studie van het Amsterdamse Instituut voor Arbeidsstudies is de rijkste 10 procent van Nederland er sinds het einde van de jaren zeventig 23 procent op vooruitgegaan, terwijl de armste 10 procent juist 30 procent heeft ingeleverd. Maatschappelijke veranderingen zijn beter te verkopen als de overheid niet de concurrentie, maar de verbinding tussen burgers zou benadrukken. Misschien zouden we dan ook tot de conclusie komen dat sommige zekerheden niet meer te handhaven zijn. Maar dan zou de pijn tenminste eerlijk verdeeld worden.

naar: Peter Giesen

uit: de Volkskrant, 9 november 2013

- 1p 15 Citeer uit het tekstfragment 1 de zin die nauw aansluit bij de hoofdgedachte van tekst 1.

In tekstfragment 1 worden beweringen gedaan over inkomensveranderingen van verschillende sociaal-economische groeperingen.

- 1p 16 Bij welke alinea uit tekst 1 sluiten deze beweringen het meeste aan?

Te groot voor kennis

(1) Onlangs verscheen een nieuw boek van David Weinberger met de fraaie en alleszeggende titel: *Too Big to Know: Rethinking Knowledge Now*
5 *That the Facts Aren't the Facts, Experts Are Everywhere, and the Smartest Person in the Room is the Room*. In dit boek stelt Weinberger dat het bestaande kennisconcept
10 door het internet volstrekt achterhaald wordt. Al eerder publiceerde Weinberger over de manier waarop het internet onze wereld verandert en ons (on)vermogen daar adequaat op
15 te reageren. In 95 (!) stellingen beweerde hij dat het internet de markt voorgoed anders heeft gemaakt.

(2) Toen Francis Bacon¹⁾ zo'n vierhonderd jaar geleden beweerde dat
20 ware kennis van de wereld gebaseerd was op verifieerbare feiten, gooide hij het dominante denken volledig overhoop. Ware kennis was tot dat moment immers altijd van God
25 gegeven en was slechts bekend bij degenen die door hoofdletter Hem uitverkoren waren. Bacon verwees heel deze gedachte naar de fabeltjeskrant en veraardste c.q. democra-
30 tiseerde kennis: een ieder die over voldoende feiten beschikte, kon tot ware kennis komen.

(3) Dit nu is precies wat Weinberger c.s. aanvechten. We staan opnieuw
35 op een keerpunt, beweren zij (vandaar het getal 95 in hun eerste publicatie, het verwijst natuurlijk naar Luther²⁾), en moeten leren inzien dat door het internet feiten niet langer
40 zijn wat ze lijken. Vandaar ook dat *Too Big to Know* begint met een variant van de beroemde uitspraak dat iedereen recht heeft op een eigen mening, maar dat de feiten gemeen-
45 schappelijk zijn. Die tijd zou voorbij zijn. Net zoals middeleeuwen ervan overtuigd waren dat priesters wisten hoe de wereld in elkaar stak, zo geloofden wij tot voor kort dat we wat
50 feiten betreft op wetenschappers konden vertrouwen. We lazen hun boeken, hoorden hun verhalen en vormden op basis daarvan al dan niet een eigen mening. Zelden
55 echter twijfelden we aan hun feiten: de wetenschap was de kerk van de geest.

(4) Die tijd is voorbij en in zoverre zijn recente affaires als die rond
60 Stapel en Poldermans³⁾ ook veelzeggend. Want al gingen zij vanzelfsprekend te ver, ze illustreerden wel de tendens waar ook Weinberger op wijst: dat we ons dankzij internet

65 realiseren dat de door de vertegenwoordigers van de wetenschap vermelde feiten minder hard zijn dan ze lijken. Voor dat besef hoef je niet eens de deur meer uit. Pak een boek,
70 willekeurig, neem een passage en bekijk de daarin vermelde feiten. Ga naar internet, tik een paar van die feiten in en binnen afzienbare tijd blijkt dat het allemaal veel ingewikkelder is dan de persoon in kwestie stelt: tegenover zijn feiten staan zo veel tegenfeiten dat de uitkomst nauwelijks anders dan een vraagteken kan zijn. Om tot die conclusie
80 te komen hoef je ook geen specialist te zijn, ja zelfs niets anders te doen dan de gehanteerde begrippen intikken. Doe je dat, dan zie je de wereld bij elke muisklik verder verpulveren. 2+2 is zonder twijfel 4,
85 maar als je naar internet gaat en '2 plus 2 isn't 4' intikt, krijg je toch verrassend veel verwijzingen, niet alleen naar Orwells roman 1984⁴⁾, maar ook

90 naar wiskundige wijsheden die althans ik maar zeer ten dele kan volgen.

(5) Aan het eind van zijn boek stelt Weinberger dat het mogelijk is dat we
95 dankzij het internet meer of minder weten over de wereld maar dat één ding zeker is: we weten meer over ons weten, we weten beter hoe betrekkelijk het is. Zonder het nu meteen met zijn radicale conclusies eens te zijn, vind ik dat een mooie en verstandige uitspraak.

(6) Dit laatste geldt ook zijn andere, veel saaier stelling dat we weten dat
105 de wereld wat kennis betreft op z'n kop staat, maar nog geen idee hebben wat de uitkomst hiervan zal zijn. De wereld is altijd te groot geweest voor onze kennis. Tegelijkertijd hebben we desondanks altijd geprobeerd
110 zowel die wereld als de kennis daarover in kaart te brengen. Vermoedelijk heeft Weinberger gelijk: het wordt tijd voor een andere strategie.

naar: Chris van der Heijden

uit: De Groene Amsterdammer, 2 februari 2012

Chris van der Heijden (1954) is een Nederlands historicus en publicist.

noot 1 Francis Bacon (1561-1626) was een Engels filosoof en wordt beschouwd als de 'vader' van de empirische methode: hij bepleitte als een van de eersten en bij voortduring het gebruik van wetenschappelijk onderzoek. Daarmee zette hij zich af van het in zijn tijd dominante rationalisme, dat de rede en het denken aanwijst als voornaamste kennisbron.

noot 2 Maarten Luther (1483-1546) formuleerde in 1517 95 stellingen waarmee hij misstanden binnen de rooms-katholieke kerk aan de kaak stelde. Hiermee stond hij aan het begin van de reformatie.

noot 3 Sociaal-psycholoog Stapel en medicus Poldermans zijn wetenschappers die gefraudeerd hebben: zij baseerden onderzoek op gefingeerde data.

noot 4 1984 is een boek van de Britse schrijver George Orwell, grotendeels geschreven in 1948 en gepubliceerd in 1949. In dit boek wordt gedemonstreerd dat je mensen van alles kunt wijsmaken, zelfs dat 2 plus 2 vijf is.

Tekst 2 Te groot voor kennis

Hieronder staan zes beweringen over alinea 1.

- 2p 17 Kies de drie beweringen die het meest van toepassing zijn en noteer de nummers van je keuze.

In de eerste alinea wordt

- 1 de aanleiding voor het schrijven van de tekst genoemd.
- 2 de betrekkelijke waarde van het werk van Weinberger getoond.
- 3 de hoofdgedachte van de tekst geformuleerd.
- 4 de kennis die de schrijver over dit onderwerp heeft, geëtaleerd.
- 5 een poging gedaan de lezer welwillend te stemmen.
- 6 Weinberger geïntroduceerd als een deskundige op het gebied van internet en kennisdeling.

In de tekst wordt beschreven hoe onze houding ten opzichte van kennis is veranderd.

- 3p 18 Vat de ontwikkeling hiervan gedurende de afgelopen eeuwen samen: geef daarbij een aanduiding van elk tijdperk en karakteriseer de op dat moment dominante houding ten opzichte van kennis. Geef antwoord in een of meer volledige zinnen en gebruik voor je antwoord niet meer dan 40 woorden.

"het wordt tijd voor een andere strategie." (regels 113-114)

- 2p 19 Leg uit wat de huidige strategie inhoudt en wat het doel is van de huidige strategie. Geef antwoord in een of meer volledige zinnen en gebruik voor je antwoord niet meer dan 30 woorden.

Op een aantal plaatsen wordt in de tekst ondubbelzinnig afstand genomen van het gedachtegoed van Weinberger.

- 3p 20 Citeer uit het tekstgedeelte dat bestaat uit de alinea's 3 tot en met 6 drie woorden of woordgroepen waaruit dat duidelijk wordt.

"wiskundige wijsheden die althans ik maar zeer ten dele kan volgen." (regels 90-92)

- 2p 21 Welke twee interpretaties van bovenstaand citaat zijn verdedigbaar? Geef antwoord in een of meer volledige zinnen en gebruik voor je antwoord niet meer dan 40 woorden.

Sylvie en Rafaël tonen de morele crisis aan¹⁾

(1) Nogmaals afspreken dat we niet door rood mogen rijden. Uiteindelijk komen de normen- en waarden-discussies in Nederland daarop neer. We debatteren ons een ongeluk over wangedrag op sportvelden, agressie tegen hulpverleners en losgeslagen jongeren. Badend in ons morele gelijk, ontwijken we de spiegel.

(2) Het probleem is niet een gebrek aan waarden en normen, maar de gapende kloof tussen de waarden en normen. Ideaal en afspraak blijken in de praktijk geen partners. In het klein is het nog te overzien: wie hecht aan rust in de trein zal de volumeknop niet helemaal opendraaien. In het groot smelt dat moreel besef echter als sneeuw voor de zon. We hechten waarde aan een schoon milieu, maar laten daarvoor niet onze vakantie schieten. De norm is dat we vliegen naar onze zomerbestemming. Of neem de economische crisis. We hechten waarde aan een gezond bankwezen, maar azen op hoge spaarrentes en goedkope leningen. En denk eens aan de ouderenzorg. We hechten waarde aan een menswaardige 'oude dag', maar de norm is dat ouderen naar een tehuis gestuurd worden zodra ze te lastig worden voor familie en vrienden.

(3) Politiek is dat explosief materiaal. Normoverschrijdingen agenderen is veilig, normen zelf bekritisieren is gevaarlijk. Norman Lamb, de Britse minister voor Zorg en Ondersteuning, is daar inmiddels mee bekend. In *The*

Daily Telegraph waagde hij het deze week te spreken over een 'nalatige samenleving'. Volgens Lamb kunnen veel gepensioneerden best thuis blijven wonen als mensen in hun omgeving bereid zijn wat klusjes te doen. Het feit dat families tegenwoordig versnipperd over het land wonen is volgens hem geen excuus. Mensen moeten maar eens omkijken naar de ouderen in hun eigen straat. Eigenlijk pleit hij voor een verzorgingsstraat (met een r), terwijl de norm is dat de verzorgingsstaat zich over hulpbehoevende ouderen ontfermt.

(4) De eerste reactie op de site van *The Daily Telegraph* spreekt boekdelen. "Hij heeft gelijk, maar dat neemt niet weg dat hij op zijn donder krijgt." De discrepantie tussen norm en waarde werd vervolgens in meer dan 700 reacties gevuld met mitsen, maren, bureaucratische beslommingen en politieke tegenwerpingen. Weinigen hebben zin om te handelen naar de waarden die zij koesteren. Hun normen zijn geen afgeleiden van hun waarden.

(5) Nederland had de afgelopen weken andere zorgen aan het hoofd. Huwelijksleed van Sylvie en Rafaël. Dat had volgens veel bezoekers van *nrc.nl* wel wat minder aandacht mogen krijgen. Zij hechten aan de waarde dat serieuze media gevrijwaard zijn van roddel en achterklap. Wel frappant dat het artikel waarin de scheiding bekend werd gemaakt 106.574 kliks had. Veruit het best ge-

lezen bericht op 2 januari. Nummer 2
80 scoorde 29.138 kliks. Zo leer je je
bezoekers kennen: ze lezen massaal
het nieuws dat ze zeggen niet te wil-

len lezen. Vanuit hun moreel moeras,
gelegen tussen waarde en norm,
85 schelden ze op de media.

naar: Steven de Jong

bron: www.nrc.nl, 5 januari 2013

Steven de Jong (1981) is columnist voor nrc.nl.

noot 1 De namen in de titel verwijzen naar voetballer Rafaël van der Vaart en presentatrice Sylvie Meis; hun scheiding, officieel uitgesproken op 4 december 2013, werd al vanaf december 2012 uitvoerig besproken in diverse media.

Tekst 3 Sylvie en Rafaël tonen de morele crisis aan

- 1p 22 "Badend in ons morele gelijk, ontwijken we de spiegel." (regels 8-9)
Wat zou deze spiegel tonen? Geef antwoord in een of meer volledige zinnen en gebruik voor je antwoord niet meer dan 25 woorden.
- 2p 23 Wat is volgens de tekst het verschil tussen waarden en normen?
Geef antwoord in een of meer volledige zinnen en gebruik voor je antwoord niet meer dan 25 woorden.
- 1p 24 Van welk type argument wordt vooral gebruikgemaakt in de tekst?
van argumentatie op basis van
A gezag
B oorzaak en gevolg
C overeenkomst en vergelijking
D voorbeelden
- In de tekst wordt gebruikgemaakt van woorden met een bepaalde gevoelswaarde om een algemeen gebrek aan zelfkritiek uit te drukken.
- 2p 25 Citeer uit alinea 1 en 2 drie afzonderlijke woorden of woordgroepen waarmee dat gebrek aan zelfkritiek op die manier wordt uitgedrukt.
- 3p 26 Leg uit waarom Sylvie en Rafaël de morele crisis aantonen, zoals de titel stelt. Geef antwoord in een of meer volledige zinnen en gebruik voor je antwoord niet meer dan 50 woorden.

Mens, leer te sterven!

(1) Dat we ten dode zijn opgeschreven, is waarschijnlijk het meest pregnant verwoord door de filosoof Martin Heidegger¹⁾. Hij schreef: "Zodra een mens tot leven komt, is hij terstond
5 oud genoeg om te sterven." Ooit een alledaagse realiteit, nu een ervaring die naar de periferie van het menselijke bewustzijn is verbannen.

10 Althans, in grote delen van wat wel de ontwikkelde wereld wordt genoemd. Voor een tiener in Syrië of een zuigeling in Soedan staan Heideggers woorden als een huis:
15 het nauwelijks ontkiemde leven wordt in veel landen continu door de dood op de hielen gezeten.

(2) Maar niet voor ons. Waar tot in de negentiende eeuw de vorst zijn
20 macht effectueerde via de dood (het schavot), oefent het gezag nu zijn heerschappij uit door een gezond, veilig en lang leven te prediken. Het biologische voortbestaan is in het
25 centrum van de politieke besluitvorming komen te staan. Politiek is gereduceerd tot biopolitiek, oftewel:

administratief beheer van de productieve diersoort mens. Daarmee heeft
30 men de dood, ooit een publiek schouwspel ter lering en vermaak van de meute, als machtsinstrument uit handen gegeven en verbannen naar het privé domein.

35 (3) Het schandaal van de dood is dus gepacificeerd en gedomesticeerd. Menigeen zal deze transformatie als een teken van beschaving bestempelen. En inderdaad, de beul op het
40 marktplaatsplein heeft plaatsgemaakt voor meer huiselijke en virtuele vormen van doodsvetier. Vandaag de dag is het vooral de entertainmentindustrie die het nakende einde de huiskamer
45 binnenbrengt en er een zap- en klikervaring van maakt. Exemplarisch hiervoor zijn al die varianten van reality-tv die het menselijke verval en de sterfelijkheid als onderwerp kiezen. Maar ook hier geldt dat de reële
50 dood, het afsterven zelf, goeddeels buiten beeld wordt gehouden. Men ziet ongeneeslijk zieke jongeren die nog alles uit het leven halen (in het

55 BNN-programma *Over mijn lijk*), maar de sterfbedscène haalt de treurbuis niet.

(4) Het sterven is weggeduwd en het leven minus de dood is als hoogste waarde geproclameerd. In de hoop zich de engel des doods van het lijf te houden, joggen en fitnessen de levenslustigen van vandaag erop los. Sinds het geloof in God is vervangen door het geloof in de techniek, herleven de onsterfelijkheidsfantasieën als nooit tevoren. Een enkeling laat zich na de dood invriezen, anderen beperken zich tot preventief screenen en bekeren zich massaal tot cholesterolverlagers en bètablokkers. En Vadertje Staat cheerleadert: "Leef lang en gezond: rook niet, drink matig en beweeg!"

75 (5) Het resultaat is ernaar. De natuurlijke dood op hoge leeftijd is van een voorrecht voor weinigen tot een burgerrecht van velen geworden. Maar hier doet de gezondheidsparadox zijn intrede en genereert het systeem zijn eigen ongerijmdheden: meer gezondheidszorg leidt tot meer ziekte. Het uit de pan rijzen van de gezondheidskosten is uiteindelijk een schaarste-probleem, veroorzaakt door een excessieve toename van (oud) leven en het achterblijven van de middelen om dat leven in stand te houden.

(6) Met de huidige crisis in de zorg dringt het selectievraagstuk zich op. De discussie zal van kwantiteit van leven naar kwaliteit van leven verlegd

worden. Het debat over de dure medicatie voor de ziektes van Pompe en van Fabry illustreert hoe onvermijdelijk dat is.

(7) Maar de werkelijke sleutel voor verlossing ligt in onze houding ten aanzien van de dood. Het sterven is als een melaatse uit het alledaagse leven verbannen, terwijl het er onlosmakelijk mee verbonden is. Doodsvermijding als levensprincipe en het naakte overleven tegen elke prijs: het zijn tegennatuurlijke en onhoudbare idealen. Het wordt tijd een levenshouding te bevorderen die ruimte geeft aan het individu om het lijden en de dood op zich te nemen en als integraal onderdeel van zijn leven te beschouwen. Kortom, van biopolitiek die het leven tot elke prijs in stand houdt, naar een verlichte vorm van thanatopolitiek²⁾ die het leven ontvankelijk maakt voor de dood.

(8) De zorgcrisis brengt het domein van de dood weer binnen het bereik van de politiek. Dat hoeft niet alleen een kwestie van kille kosten-batenafwegingen te betekenen, maar zou tevens de aanzet kunnen zijn tot een maatschappelijk debat over zoiets als stervenskunst, een vergeten vorm van levenskunst. "Zodra een mens tot leven komt, is hij terstond oud genoeg om te sterven." Laten we die tekst voortaan op onze rouw- én geboortekaartjes zetten.

naar: Hans Schnitzler

bron: www.devolkskrant.nl, 3 oktober 2012

Hans Schnitzler (1968) is publicist en filosoof.

noot 1 Martin Heidegger (1889-1976): een Duitse filosoof die veel geschreven heeft over de vrijheid van de mens.

noot 2 Thanatopolitiek: beleid dat niet gericht is op het zo lang mogelijk in leven houden van mensen, maar op aanvaarding van de dood. Deze vorm van beleid is vernoemd naar Thanatos, de Griekse god van de dood.

Tekst 4 Mens, leer te sterven!

In alinea 1 komen, al dan niet expliciet, meerdere tegenstellingen aan de orde.

3p 27 Noem vier van deze tegenstellingen.

"Politiek is gereduceerd tot biopolitiek, oftewel: administratief beheer van de productieve diersoort mens." (regels 26-29)

1p 28 Citeer uit het tekstgedeelte dat bestaat uit alinea 2 tot en met 6 de zin die op meer karikaturale wijze dezelfde mening verwoordt.

De tekst bevat redeneringen op basis van oorzaak en gevolg.

1p 29 Wat voor soort redeneringen bevat de tekst daarnaast vooral? redeneringen op basis van

- A gezag
- B kenmerken
- C vergelijking en overeenkomst
- D voorbeelden

In alinea 5 wordt geschreven over de 'gezondheidsparadox'.

3p 30 Leg deze paradox uit en benoem in je uitleg beide delen en de conclusie. Geef antwoord in een of meer volledige zinnen en gebruik voor je antwoord niet meer dan 30 woorden.

1p 31 Welke van onderstaande omschrijvingen geeft het doel van de tekst het beste weer?

Het doel van de tekst is de lezers

- A aan te zetten tot verwerping van de huidige biopolitiek, zodat er ruimte komt voor een andere visie op ziekte en dood.
- B te attenderen op hun weinig natuurlijke houding ten opzichte van de dood als onderdeel van het leven.
- C te doordringen van de noodzaak tot mentaliteitsverandering, zodat de dood weer wordt geaccepteerd als onderdeel van het leven.
- D te informeren over ontwikkelingen in de zorg, zodat de noodzaak van een grotere acceptatie van de dood duidelijk wordt.

Oorlog en criminaliteit

(1) De wereld wordt geteisterd door geweld en geweld. Als het om politiek gemotiveerd geweld gaat, noemen we het oorlog. Als het om economisch gemotiveerd geweld gaat, noemen we het criminaliteit. Maarten van Rossem noemde elf jaar geleden de aanslagen van Al-Qaida op de VS criminaliteit. Daar zou je dus eigenlijk de *FBI*¹⁾ op af moeten sturen in plaats van het leger, dan was ons die hele ellendige 'War on Terror' bespaard gebleven. Nu sturen we onderzeeërs naar de Somalische wateren alsof daar een zeeoorlog woedt, maar het gaat daar om piraterij en dat zou je toch eerder een vorm van criminaliteit kunnen noemen. En de missie naar Kunduz heet een politiemissie, terwijl het daar uiteindelijk om oorlog gaat. Waarmee ik weer niet wil zeggen dat de politie er alleen maar is voor criminaliteit en de krijgsmacht er alleen is voor oorlog, maar zo zijn de taken in de meeste landen toch wel zo'n beetje verdeeld. (2) Het onderscheid tussen de twee soorten geweld wordt steeds vaker losgelaten. Vooral de terroristische aanslagen op de Amerikaanse *Twin Towers* en het Pentagon in 2001, hebben voor intellectuele verwarring gezorgd, want het terrorisme was een onbegrepen vijand. Terroristen hadden politieke doelstellingen, maar gedroegen zich als boeven en hun opsporing vergde veel inlichtingenwerk en forensisch researchewerk. (3) Niet zo scherp trekken die grens, is ook de boodschap van het *Human Development Report 2011*. Criminaliteit en oorlog gaan hand in

hand. In veel landen lossen ze elkaar gewoon af, zodat er voor de burger weinig valt te vieren als het met een van beide wat beter gaat. De tweedeling zorgt er misschien ook voor dat we aan 'oorlog' onevenredig veel aandacht schenken, maar er ook op willen bezuinigen zodra hij uit beeld raakt. Getalsmatig lijkt dat terecht, zo zou je uit het recente rapport *Global Burden of Armed Violence* kunnen concluderen. Elk jaar komen ruim vijfhonderdduizend mensen om het leven door geweld. Slechts een tiende daarvan (55.000) sterft op het slagveld of door terroristisch geweld. De grote meerderheid (396.000) wordt 'gewoon' vermoord. De rest (zo'n 75.000) legt het loodje door doodslag of bij het neerslaan van rellen.

(4) In landen als El Salvador, Guatemala en Honduras vallen nu, tijdens 'vrede', meer slachtoffers door moord en doodslag dan tijdens de jaren waarin er burgeroorlog woedde. Als je ook nog weet dat er tegenwoordig de helft minder aan oorlogen wordt gevoerd dan pakweg dertig jaar geleden, is het geen wonder, zou je zeggen, dat veel mensen voor hun 'veiligheid' nu liever blauw op straat willen dan tanks en vliegtuigen. Hier wordt de logica echter gevaarlijk. Er is overstelpend bewijs dat oorlog en criminaliteit verweven zijn, en wel zo dat het loont om nooit oorlogsland te worden, teneinde criminaliteit te vermijden.

(5) Wie in vrede investeert, krijgt welvaart en veiligheid op straat er gratis bij. Sowieso kennen fragiele

85 staten veel meer criminaliteit dan goedbestuurde staten. In bijna alle fragiele staten kwam volgens het *Human Development Report 2011* ook zwaar burgeroorlogsgeweld voor.

90 Twee derde van alle 500.000 doden valt in maar 58 landen, een kwart in zelfs maar veertien landen. De misdaad krijgt er de kans om via corruptie, infiltratie of zelfs overname
95 van de officiële machtsposities aan de touwtjes te trekken.

(6) Eenmaal in de greep van fragiliteit en misdaad zitten landen gevangen in een fatale kringloop. Een halve
100 eeuw geleden was de helft van de burgeroorlogen die wereldwijd uit-

braken 'nieuw', nu zijn negen van de tien oorlogen aflevering zoveel uit een haast niet te stoppen reeks. De
105 cijfers bewijzen onverbiddelijk dat deze staten minder buitenlandse investeringen en ontwikkelingshulp aantrekken, na burgeroorlogen tot twintig jaar terugvallen in economische ontwikkeling, veel slechter
110 scoren in het realiseren van de millenniumdoelstellingen²⁾, zakken op mensenrechtenlijstjes en economisch niet meer aantrekkelijk zijn voor ons.
115 Kortom, steeds meer falen. De les is: veiligheid exporteren is verstandig, goed tegen *elk* geweld en we worden er zelf niet slechter van.

naar: Ko Colijn

uit: Vrij Nederland, 15 september 2012

Ko Colijn (1951) is bijzonder hoogleraar Internationale betrekkingen aan de Erasmus Universiteit Rotterdam en directeur van het Nederlands Instituut voor Internationale Betrekkingen Clingendael.

noot 1 *FBI (Federal Bureau of Investigation)* is een Amerikaans onderzoeksbureau dat zich bezighoudt met het opsporen en bestrijden van allerlei vormen van criminaliteit.

noot 2 De millenniumdoelstellingen, vervat in de zogeheten *United Nations Millennium Declaration*, richten zich op het uitbannen van wereldwijde armoede. De regeringsleiders van 189 landen hebben aangegeven deze doelstellingen te willen realiseren voor 2015. Met regelmaat wordt over de vorderingen gepubliceerd.

Tekst 5 Oorlog en criminaliteit

In alinea 1 worden twee criteria besproken om te bepalen of iets oorlog is of criminaliteit.

2p 32 Welke twee criteria zijn dat?

Alinea 4 en 5 bevatten samen een redenering. Geef deze redenering weer in onderstaand schema. Een deel van deze redenering is al opgenomen in onderstaand schema.

4p 33 Neem het schema over en vul de ontbrekende gegevens aan.

Voorlopig standpunt	< al gegeven> Het is beter veel politie op straat te hebben dan tanks en vliegtuigen.
Argument 1	
Argument 2	
Voorbehoud	
Argument bij het voorbehoud	
Conclusie	< al gegeven> Wie in vrede investeert, krijgt welvaart en veiligheid op straat er gratis bij.

In alinea 6 is sprake van een fatale kringloop.

2p 34 Geef deze fatale kringloop weer. Baseer je antwoord op alinea 6. Geef antwoord in een of meer volledige zinnen en gebruik voor je antwoord niet meer dan 30 woorden.

De tekst eindigt met de conclusie: "we worden er zelf niet slechter van". (regels 117-118)

1p 35 Hoe wordt deze conclusie onderbouwd?

- A Oorlogslanden doen de inspanningen voor de mensenrechten teniet.
- B Oorlogslanden kunnen andere landen meeslepen in hun conflicten.
- C Oorlogslanden zijn economisch gezien niet aantrekkelijk voor ons.
- D Via oorlogslanden beïnvloeden criminelen de buitenlandse politiek.

De essentie van de tekst is samen te vatten aan de hand van de volgende twee vragen:

- 1 Waarom is het beter om geen onderscheid te maken tussen oorlog en criminaliteit?
- 2 Waarom en hoe zou de aandacht verlegd moeten worden?

3p 36 Geef deze samenvatting. Geef antwoord in een of meer volledige zinnen en gebruik voor je samenvatting niet meer dan 50 woorden.

Bronvermelding

Een opsomming van de in dit examen gebruikte bronnen, zoals teksten en afbeeldingen, is te vinden in het bij dit examen behorende correctievoorschrift, dat na afloop van het examen wordt gepubliceerd.